

— Тичайте, единъ лѣкаръ; единъ лѣкаръ, рече Поликарпъ

— Боже мой! Боже мой! думахъ и тритъ сестры. Що ти е, тате?

— Умирамъ! отивамъ! свършихъ ся; единъ лѣкаръ, думаше горкыйтъ и пжшкаше въ люты болѣзни.

Профила излѣзе, отвори вратата и повыка кафеджійтъ.

Кафеджійтъ скокнхъ навчасъ, и дойде.

— Що е господжице?

— Течи, моля ти ся на първѣтъ лѣкарницѣ и доведи който лѣкаръ вече сполѣтяшь.

Баща ми е много злѣ болѣнь.

На кафеджійтъ не му трѣбаше да чуе повече. Завтече ся колгото по-скоро можаше.

Не слѣдъ много кафеджійтъ доведе единъ лѣкаръ и Профила ги заведе при болныйтъ, който лежеше прилѣднѣлъ като смъртникъ.

— Не бой ся; рече му лѣкарътъ.

— Господине докторе! осѣщамъ смъртътъ си; струва ми ся че съмъ.

— Но що ти е?

— Пиеше кафе; ето чашката му, остави ъж до половинъ... Осѣти теготѣ въ гредытъ си и

Лѣкарътъ зе чашѣтъ и пригледа що имаше въ неѣ; испита болныйтъ и поржча сгоднытъ цѣрове и срѣдства за избавленіе на отровень чловѣкъ. Послѣ ся наведе та пришущиѣ на момѣтъ, Г. Поликарповѣтъ дѣщерѣ.

— Баща ви е отровень; нѣкой е турилъ *мышеморѣ* въ кафето му!

— Какъ е възможно Г. докторе?

— Повече отъ възможно, като е дѣйствително.

— Но защо тогазъ онзи който ни съ бащѣ ми наедно кафе нѣма му нищо? защо въ кафеничето нѣма нищо друго освѣнь кафе?